

CEBBITIS THEBANI TABVLA.

7212
A M C M M C U S

1521

Orte fortuna de cābulabamus in Saturni sacello, i quo
f. cū pleraq; alia munera iuebanur tū posita erat & ta
bula qdā pro delubro, in qua erat pictura qdā pēgrīa
& fabulas habēs peculiāres, quas n̄ poteram? cōlicere qnāq;
qn̄ fuisset. Negn. ciuitas videbat nobis eē, qd pictū erat ne
q; vallum, sed ambitus erat i ea, habēs alios ambitus duos,
hic qdē maiore, hunc vero minore, erat aut & porta i prio
sepro, in porta vero turba videbat nobis multa altare, intra
vero septū multitudo qdā mulier videbat. In īgressū vero
prini vestibuli & septi senex qdam altans videbatur quāsi
ipetare aliquid ingrediēti turbae, addubitātib? vero nobis de
cōncreto inter nos multo tpe, senex qdā assēs, nihil abfur
dū patimini o hospites inq; ambigētes de pictura hac, nō, n.
indigenae multi norunt qdnam hoc cōncreto, quāt, neq;
enī est nr̄ae ciuitatis manus, sed hospes qdā olim profectus
est huc hō cordat? & grauis spīa, sermone vero & ope pytha
goricā quādā & parmēdicā amulat? vitā, q & sacellū hoc
& picturā dedicauit sacrum. Num igitur inq; ego & ipsum
virū nosti videns? Etā admiratus sum inq; ipa multo tpe
Iunior enim cū ellet multa & studiosa diserebat, & de hoc
signe nō sēpe ipsum audiueram narrātem, per Iouem eni
go inq; ego, nisi aliquod tibi magnū negociū fuerit, expro
ne nobis, valde n. cōcupiscimus audire q, nam est fabula, nō
inuit? o hospites inq; sed hoc oportet vos audire, qm̄ pietas
h̄ qpiā hēt enarratio, qdā inq; ego, qm̄ si autēti fueritis iqt
& intelligētis dicta, prudentes & felices eritis, sin minus, ian
prudentes, & iselices & tristes & rudes facti, male vitam dege
tis. Est enī narratio similis sphingis enigmatai, quod illa pro
ponebat hoib? si enī ipm̄ intellexisset qspīa, salu? erat si ve
ro nesciisset, interficēbātā sphinge. Eodē modo & in narra
tione hac. Nam inspicitā hominibus sphinx est. Inuit autē
& haec qd bonū qd malū, qd neq; bonū, neq; malū est in vi
tā, haec igitur mīl q; intelligat incertum, ab ipsa nō penit
tus, sicut a sphinge deuoratus intēit, sed paulatim in tota

βίῳ καταφθίρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ ἡμαρτίᾳ παρὰ τὸ ὀφειλόμενον. καὶ λέγει
γινώσκοντες ἀνὰ πάλιν, ἢ μὲν ἀφροσύνη ἀπολλύεται, αὐτοὺς δὲ σώζεται, καὶ ἡ
καρτία, καὶ ἐν δ' αἰμάτων γίγνεται ἐν παντί. ὅθεν βίῳ ὑμῶν αὐτῶν προσέει-
χετε, καὶ μὴ παρακούετε, ὡς ἡρώδης, ὡς εἰς μεγάλην τινα ἐπιθυμίαν
αὐτὸς ἐμδέσθην καὶ ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχῃ, ἀλλ' ἐσὶν ἔφη οὕτως ἔχοντα.
ὅθεν ἂν φθάνοις τοίνυν διηγουμένους, ὡς ἡμῶν προσεξόντων ὃν παρέ-
γαστο, ἐπεὶ περὶ καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοιοῦτον ὅστις ἀναλαβὼν αὐτὸν ἔατο
τινὰ καὶ ἐκτείναντο πρὸς τὴν γραφήν, ὁρᾶτε ἔφη τὸν περίβολον τοῦ
τοῦ, ὡς ἔμεν τοῦτο πρῶτον δὲ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος
αὐτοῦ βίος, καὶ ὁ ὅχλος ὁ πολὺς ὁ παρὰ τὴν πύλιν ἐφεσθῶς οἱ μέλλον-
τες εἰς πορεύειν εἰς τὴν βίον, οὗτοι εἰσὶν, ὃς ἡγερωὶ ὁ ἄνθρωπος ἐσθῶς ἔχων
χάρτιν τινα ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἐτέρᾳ ὡς περὶ δεικνύων τίς αὐτοῦ δία-
μωρ καλεῖται, πρὸς τὰς τῆς τοῖς εἰς πορεύειν, τὴν δὲ αὐτὴν ποιῶν.
ὡς ἂν εἰς ἐλθῶσι εἰς τὴν βίον, καὶ δεικνύει ποῖαν ὁδὸν αὐτοὺς εἰς βί-
ον, εἰ σωζέσθαι μέλλουσιν ἐν τῇ βίῳ ποῖαν αὐτὸν ὁδὸν κελεύει βαδίσ-
ξαι, ἢ πῶς ἔφη ἐγὼ ὅστις εἶπε παρὰ τὴν πύλιν θρόνον τινα καὶ μύμον
κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον καθ' ὃν εἰς πορεύεται ὁ ὅχλος, ἐφ' ὃν καθήκει
γυνὴ πεπλάσμενη τῇ ἡδονῇ καὶ πιθανῇ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχου-
σα ποτήριον τίς, ὅπως, ἀλλὰ τίς ὅστις αὐτὴ ἔφη, ἀπ᾽ αὐτὴ καλεῖται φησίμ,
ἢ πάντας τοὺς ἀνδρῶν πλάνους. εἶτα τίς πρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς
ἐκ πορεύειν εἰς τὴν βίον ποτίζει τῇ ἐκ τῆς δυνάμει. τοῦτο δὲ τίς
εἶτα τὸ ποτόν, πλάνη ἔφη, καὶ ἄγνοια, εἶτα τίς, πίνοντες τοῦτο πορεύονται
εἰς τὴν βίον, πότερον αὐτῶν πάντες πίνουσι, ὅς μὴ πλάνη ἢ οὐ, πάντες πίν-
ουσι μὴ ἔφη, ἀλλ' οἱ μὲν πλάνη, οἱ δὲ ἢ πλάνη, εἶτα ὅστις ὅστις ἔφη ὅστις
πλάνη, τίς γυναικῶν ἐταίρων παντοδαπὰς μορφὰς ἔχουσιν,
ὅπως αὐταὶ τοίνυν δόξαι, καὶ ἐπιθυμίας, καὶ ἡδοναὶ καλοῦνται, ὅταν
αὐτῶν εἰσπορεύονται ὁ ὅχλος, ἀνακηδύσιν αὐταὶ, καὶ συμπλέκονται πρὸς
ἐκαστον, εἶτα ἀπάγουσι, ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτοὺς, αἱ μὲν εἰς τὸ σωζέσθαι
ἔφη, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπολλύεσθαι, διὰ τὴν ἀπάτην, ὡς δὲ αἱ μόνιες ὡς χαλεπὸν
τῆς πόμα λέγει, καὶ πᾶσαι γὰρ ἔφη ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτισ-
τα ἀξίους, καὶ εἰς βίον ἐν δ' αἰμόνα, διὰ τὴν ἀπάτην, ὡς δὲ αἱ μόνιες ὡς χαλεπὸν
καὶ τὴν πλάνη, ὅς μὴ πλάνη, ὅς μὴ πλάνη, ὅς μὴ πλάνη, ὅς μὴ πλάνη, ὅς μὴ πλάνη,
ὅστις ἢ ἀληθινὴ ὁδός, ἢ ἐν τῇ βίῳ ἀλλὰ πλάνη, ἐκαστὴν ὁδόν,
καὶ τοὺς πρὸς τὸν πορεύειν εἰς τὴν βίον, ὡς περὶ τὴν ἀπάτην, ὅστις ἢ ἀληθινὴ
διὰ τὴν ἀπάτην, ὅστις ἢ ἀληθινὴ, ὅστις ἢ ἀληθινὴ, ὅστις ἢ ἀληθινὴ, ὅστις ἢ ἀληθινὴ.

vita absuniet, quemadmodum ii, q ad supplicium traditi sunt. Sin
vero qs intelligat, contra insipientia pditur, ipse vero saluus
est, & beatus et felix fit in tota vita. Vos igitur attendite et
ne obaudite. O hercules, vt in magna quandam cupiditate
iniecisti nos, si haec ita habent, sed habent inquit ita. Non
praeuenies igitur narrando, quando nos attendemus dili-
genter. posteaq et multa talis est, accepta igitur virga
quadam, et ducta ad picturam, videtis ne inquit septum hoc
videmus. hoc primum oportet scire vos vocari locum hunc
vitam, et turbam multam ante hostium astantem ingressu
ros in vitam esse. Senex vero supra astant habens chartam
quandam in manu, et altera tanq ostendens quippiam h genus
us vocatur. Iubet. n. ingrediētibus quid oportet eos facere,
vt ingrediānt in vitam et ostendit qualē viam eos oportet in-
cedere, si seruandi sunt i vita. qualem igitur viam iubet ire
aut quō inq ego: vides ne inqt iuxta portā soliu qddā posi-
tum in loco eo, in quem ingreditur turba, in quo sedet mul-
lier ornata moribus, et pluasibilis apparēs et i manu habēs
poculu qddā: video, sed qnā est ea inq: deceptio uocatur in-
quit, omnes homines seducens. tum quid facit haec: Ingres-
diētes i uitā bibere cōpellit quoad e fieri pōt, haec autē q nam
ē potio, error inqt, atq ignorātia. tū qd: epota hac igrediūt
i uitā. num igitur oēs bibūt errorē, an minime? oēs bibunt
iquit, sed aliq plus, aliq minus. pterea nō ne uides itra portā
multitudinē qdā mulieris meretricū diuersas formas hētiū?
video. hae igr opiniōes et cōcupiscētiā et uoluptates appel-
lant cū igr ingreditur turba, profiliūt hae. et cōplectunt singu-
los, deinde abducunt. Quo nam abducūt eos? alia: ad salutē
inqt, alia: ad interitū p deceptionē. O admirande q difficilē
portionē narras. Atq oēs inquit pollicentur ueluti ad optia
ducturā et ad uitā felicē, ac cōducibilē. ipi uero ob ignoran-
tiam et errorē, quē ebiberunt a deceptione, nō inueniunt q
nam sit uera uia i uita, sed errāt temere, quemadmodū uides
et prius ingrediētes ueluti circūuagantes, quo ipae mōstra-
uerit, uideo hoc inq, sed mulier illa q nā est, quae ut caeca et

μαίνομυλη, τίς εἶναι δοκούσα, καὶ ἐσηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς εἰς γῆλον,
καλεῖται μὴν ἔφη τύχη· ἐστὶ δὲ οὐ μόνον τυφλή, ἀλλὰ καὶ μαίνομυλη, καὶ
κωφή, αὐτὴ οὐκ ἔχει γοῆν, περιπορεύεται πανταχοῦ ἔφη, καὶ παρ
ᾧ μὲν ἀρπάζει τὰ ὑπερχοντα, καὶ ἐτέρους δίδωσι, παρὰ δὲ τῷ αὐ
τῷ πάλιν ἀφαιρῆται παρὰ χεῖρα, ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσι
ἐκείνη, καὶ ἀδεύει· οὗτο καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μινύει τὴν φύσιν αὐτῆς
ποῖον τοῦτο ἔφωκε γὰρ ὅτι ἐπὶ εἰς γῆλον λίθου ἐσηκυῖα ἐστὶ τὸ
σημαίνει· ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ὄψις ἢ παρ' αὐτῆς δόσις, ἐκπύ
σσει γὰρ μεγάλα, καὶ σκληραὶ γίνονται, ὅταν τίς αὐτῇ ἢ πισεύσῃ, ὁ δὲ
ὄχλος ὁ πολὺς οὗτος περὶ αὐτῆς ἐσηκυῖα τὴν βούλῃ, καὶ τίνες
καλοῦνται, καλοῦνται μὲν οὗτοι ἀπρόσβουλοι, αὐτοῖσι ἡ κακὸς αὐτῶν
ἀρπάζει, πῶς οὐκ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν
δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀδυμουσίμῃ ἐκτετακότες τὰς χεῖρας, οἱ μὲν δὲ
καὶ ἄλλοι ἔφη χαίρειν, καὶ γὰρ αὐτῶν, οἱ ἐλπιότες τὴν παρὰ φύσιν
χρῆσιν· οὗτοι ἡ καὶ ἀγαθὴν τύχην αὐτῶν καλοῦσι, οἱ δὲ δοκοῦσι
καλεῖσθαι, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰς ἡμῶν ἀφείλετο, ἃ δέδωκε
καὶ πρότερον αὐτοῖς, οὗτοι δὲ πάλιν κακὴν τύχην αὐτῶν καλοῦσι, τίς
ἡ οὐκ ὄψις ἢ δίδωσι αὐτοῖς, ὅτι οὕτως οἱ μὲν λαμβάνοντες, χαί
ρουσι, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες, κλαίουσιν, ταῦτα ἔφη ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς
ἀνθρώποις δοκεῖν εἶναι ἀγαθὰ, ταῦτα οὐκ εἰς, πολλοὶ δὲ
καὶ δόξα, καὶ εὐχόμενα, καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι, καὶ
πᾶσι ὅσα τοῖς παρὰ πλῆσιν, ταῦτα οὐκ ὡς οὐκ εἰσι ἀγαθὰ,
περὶ μὲν τοῦτων ἔφη, καὶ αὐτοὶ διαλέγοντο, καὶ δὲ περὶ τῶν μὲν
λογίαν ἔφωκε, ἔσω οὕτως, ὅρα οὐκ ὡς ἀπ' ἀφ' ἑαυτοῦ, τὴν πύλιν,
τὰν τῶν, ἀνώτερον ἄλλοι περὶ βολοῦ, καὶ γυναικῶν ἔξω τοῦ περιβόλου,
ἐσηκυῖα κακοῦ μινύει, ὡς περὶ ἐταῖροις εἰώδασιν, καὶ μάλα, αὐτῶν
τοίνυν, ἡ μὲν ἀκράσια καλεῖται, ἡ δὲ ἀσωτεία, ἡ δὲ ἀπλησία, ἡ δὲ κα
λακεία, τὴν οὐκ ὄψιν ἐσηκυῖα αὐταῖς, παρὰ τῆς φύσεως ἔφη τὸν ἐλπιόν
τὰς τὴν παρὰ φύσιν τύχην, εἰ ταῖς ἀναστροφῶν, καὶ συμπερικρατῶν αὐτοῖς,
καὶ καλῶν, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐτὰς μὲν, λέγουσι ὅτι βίον
ἔχουσιν, ἡ δὲ καὶ ἀπονομή, καὶ κακοπαθῆσαν ἔχοντες οὐδὲ μίαν, ἐὰν οὐ
τίς πρὸς ἡμῶν αὐτῶν ἐισέλθῃ εἰς τὴν ἡδυπαθείαν, μέγιστον μὲν τὸ
ἐλπίαν δὲ οὐκ εἶναι ἢ διατριβή, ἔσω ἀπ' ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἀνθρώπων, εἰτ' οὐκ
ἔστι, ὅταν γὰρ ἀναμνήσῃ, ἀνδάνεται ὅτι οὐκ ἡδύ, ἀλλ' ἡ αὐτῆς κατὰ
ἐλπίαν, καὶ ὅρα τὸ, ὅταν ἀναμνήσῃ, πᾶσι ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς

insana quaedā videtur, & insistit sup lapide quodā rotūdo.
Vocatur inquit fortuna, est autē non solum cæca, sed & in
sana, & furda. hæc itaq; qd operis hēt: obambulat quocūq;
inquit & aliis eripit facultates, aliis tradit, ab iisdemq;
rursus aufert illico, quæ tradiderat, & aliis tradit temere
& inconstanter, ideo & signū bene indicat naturam ipsius.
qd nā hoc inq; ego: qm sup lapide rotundo insistit. tū quid
hoc significat: qm incertum & instabile est eius donū. Cala
mitates enim magnæ ac asperæ fiunt cū qspīā ei crediderit
Turba vero multa hæc eam circumstans quid vult, & quinā
vocatur: vocatur hi qdē incōsulti, petit autē vnusq; iporū
q cōsumat quō igitur nō simili sunt aspectu, sed hi quidem
videntur gaudere, hi vero tristantur extensis manibus: qui
videtur inq; gaudere & ridere ex ipis, q acceperit aliqd a for
tuna sunt, hi vero & bonā fortunā ipsam vocāt, q aut vidēt
flere, & manus extendere hi sunt a quibus abstulit q dedit
prius ipis, hi autē rursus malam fortunam ipsam appellāt
Quæ igitur sunt quæ dat eis, qn quidē sic hi quidē acceptis
lactantur, hi vero annis deflent: ea inquit quæ a multis
hominibus videntur esse bona. Ea ergo q sunt: diuitiæ scilicet
& gloria & nobilitas & filii & tyrannides & regna & alia
quæcūq; his similia. Hæc igitur quomodo nō sunt bona?
De his inquit alias disputabimus, nunc in fabulæ narra
tione simus. sit ita, vides igitur vbi præterieris portā hanc,
superiorem alium ambitum & mulieres extra ambitum
constitutas vt meretrices solent: ac valde. Harum itaq; hæc
incōtinentia appellatur, hæc luxuria, hæc auaricia, hæc assē
tatio, cur igitur h astāt hæ? Obseruat inquit cos qui accepe
runt aliqd a fortuna. Tū quid? Exiliūt atq; amplexantē eos,
& adulantur & rogāt vt apud cos maneāt dicere vitā habi
tuos iucūdā & sine labore & molestiā hētem nullā. si igit
qspīā psuafus fuerit ab ipis igredi i voluptatē, tantisp sua
tis vidēt eē ea cōuerlatio, quoad tū illauerit hoīem postea
nō est, vbi n. relipuerit, intelligit nō comedisse, sed ab ipa co
mestū & iniuria affectū. qobrē & cū cōsūperit oīa q accepit a

[illegible]

γεωμέτραι, οἱ δὲ ἀστρολόγοι, οἱ δὲ ἡδονικοί, οἱ δὲ περιπατητικοί, οἱ δὲ κρι-
τικοὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις ἐῖσι παρὰ πλῆθους, αἱ δὲ γυναικες ἐκείναι
αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν ὁμοιαιταῖς παρῶταις, ἐν αἷς ἔφησιν εἶναι πλὴν
ἡρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν, τίνες εἰσὶν, αὐτῇ ἐκείναι εἰσὶν ἔφη.
πότερον οὖν καὶ ὧς εἰσπορεύονται; νῆ δ' ἴα καὶ ὧς, ἀπάντας δὲ καὶ οὐ
χὶ ὥστερ' ἐν ᾧ πρώτῳ περιβόλῳ. πότερον οὖν καὶ αἱ δόξαι καὶ ἔφη.
ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις δὲ πόμα, ὃ ἔστιον παρὰ τῶν ἀπάτων, καὶ ἡ
ἄγνοια μὲν νῆ δ' ἴα, καὶ μετ' αὐτῇ γὰρ ἡ ἀφροσύνη, καὶ οὐ μὴ ἀπὸ λῶ
αὐτῶν οὐθ' ἡ δόξα οὐθ' ἡ λοιπὴ κακία, μέγιστον ἄν ἀπογινόντες ἐν
ᾧ οὐ παιδείας, εἰς ἐλπίσιν εἰς πλὴν ἀλθινὴν ὁδόν, καὶ πῶς πῶς τοῦ
του κατὰ τὴν δάσκαλον, καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάντα ὅσα ἔχουσιν,
καὶ τὰς δόξας, καὶ πλὴν ἄγνοιας, καὶ πλὴν λοιπῆς πάσης κακίας, τότε
ἂν, οὕτως σωθῆσονται, ὧς δὲ ἡ μὲν ὧς παρὰ τῇ ψυδὸς παιδείας, οὐδέ πο-
τε ἀπολυθῆσονται, οὐδέ ἐξελθῆσιν αὐτοὺς κακόν οὐδ' ἐμ' ἐνεῖα τούτων τῶν
μαθημάτων, ποῖα οὖν αὐτῇ ἡ δόξαι, ἡ φέρουσα ἐπὶ πλὴν ἀλθινὴν
παιδείαν; ὧς δὲ ἔφη ἄνω τόπον τινὰ ἐκείνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοί-
κα, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν δοκεῖ εἶναι, ὧς. οὐκοῦν καὶ δύναται τινὰ μικρόν, καὶ
ὁδόν τινα παρὰ τῇ δύνασιν, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται. ἀλλὰ πάντῳ ὀλίγοι
πορεύονται ὥστερ' ἀυσανόδου τινός, καὶ τρεχέας, καὶ περὶ ᾧ δόξαι
εἶναι δοκοῦσας, καὶ μάλα ἔφην, οὐκοῦν καὶ βουλόσθαι τὸς ἡμετέρας δοκεῖ
εἶναι, καὶ ἀναβάσιν σενὴ πάντῳ, καὶ κρημνόντα ἔχουσα ἐν δέμῳ, καὶ ἐν δέμῳ
βαθύνει, ὧς. αὐτῇ τοίνυν ὁδὸν ἡ δόξαι ἔφη, ἡ ἀγνοία πρὸς πλὴν ἀλθινὴν
νῆν παιδείαν, καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσδοκῆς. οὐκοῦν καὶ ἄνω γε πε-
ρὶ τῇ βουλῇ ὧς δὲ πέτραν μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν κύκλῳ ἀποκρημνόν-
των ἔφην, ὧς οὐ καὶ γυναικας δύνασθαι ἐπὶ τῇ πέτρῳ λίσ-
παρὰς, καὶ ἐκτετούσας ᾧ σώματι, καὶ ὧς ἐκτετάκας τὰς χεῖρας
προδύμωσας, ὧς. ἀλλὰ τίνες καλοῦνται ἔφην αὐταί; ἡ μὲν, ἐγκράτεια
καλεῖται, ἔφη. ἡ δὲ καστερεία, εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. τί οὖν τὰς χεῖρας
ἐκτετάκασιν οὕτως προδύμωσας; παρὰ καλοῦσιν ἔφη τοὺς παρὰ γιν-
νομλίους ἐπὶ τὸν τόπον διατρέχειν, καὶ μὴ ἀποδιδόναι, λέγουσας, ὅτι
βραχὺ ἔτι δὲ καστερεῖσθαι αὐτοὺς, εἴτα ἡξουσιν εἰς ὁδὸν καλὴν. ὅταν
οὖν παρὰ γινώσκοντες ἐπὶ πλὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὧς γὰρ ὁ δὲ
φέρουσα οὐδ' ἐμ' αἶμα ἐπὶ αὐτῇ, αὐταὶ ἀπὸ τῇ κρημνῶν προσκατα-
βαίνουσι; καὶ ἔλκουσιν αὐτοὺς ἄνω πρὸς ἑαυτάς, εἴτα κελεύουσιν ᾧ τῇ
ἀναπαύσασθαι, καὶ μετὰ μικρόν διδόναι τὴν γῆν, καὶ διατρέχειν, καὶ

geometrar, alii astrologi, alii voluptuarii, alii peripatetici, a
lii critici, & quicunq; alii his sunt similes. mulieres aut illae
q vident circūcurrere similes primis, in quib'ais esse incōti-
nentiā, & aliae cū ipsis q sunt ipsae illae sunt inqt. Num igitur
& huc ingrediunt? Per Iouē & huc, raro aut & non ve-
lut in priō ambitu. Nunqd igit & hae opiniones; nae iquit.
Imo enim & in his poculum q debiberunt a deceptione, ac
ignorantia manet p Iouē, & cū ea insipietia, ac nō discedet
ab ipsis neq opinio neq reliqua malitia, donec obliti falsae
disciplinae ingrediantur in verā viam, et bibant hui' purga-
toriam virtutē et abiecerint mala omnia q habent, et opio-
nes et ignorantiam et reliquam oēm prauitatem. Tunc sic
salui fient. H aut manētes apud falsam eruditionē nō vnquā
absoluent, neq deerit ipsis malum vllum grā horū studio-
rum. Quae igitur haec via est ducens ad veram disciplinā?
Vides inquit supra locū illum vbi nemo inhabitat, sed de-
sertus videtur esse: video. Igitur et ianuam quādam parua,
et viā quādam an ianuam q non multum frequētat, sed p-
pauci eunt, q tanq difficilis ascensu et aspera et saxosa esse
videatur: et valde inq ego. Igit et collis qdam excelsus vide-
tur eē et ascensus angustus valde, et praecipitia habens hinc
in profunda: video. haec igitur est via inquit ducēs ad veram
disciplinam, et sane quā difficilis visu. Itaq et supra circum
collem vides petram magnam circum circa praeruptam: vi-
deo inq. vides igit et mulieres duas insistentes supra petra splē-
didās et bona habitudine corporis et quō extēderūt manū
alacriē: video, sed q vocant inq haec altera quidem cōtinētia
appellat inqt, altera cōstantia sūt at germanae. Cur igit ma-
nus extenderunt sic alacriter? hortantur inquit adueniētes
in locum confidēre et non timere, dicentes breui ad huc o-
portere tolerare ipsos, dein venturos in viam bonam. Cum
igitur peruenerūt ad petra quō ascendunt? video enī viam
ferentem nullam ad ipsam. Ipsae a praecipitio descendunt,
& trahūt ipsos supra ad seipsas. hinc iubent eos quiescere,
et paulopost contribuunt fortitudinem et audaciam et

ἐπιστήμῳ, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετάς, ποίας τὰν τὰς, ὅχ' ὅρα
ἔφη ἔσω σὺ πύλῳ χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐαδῆς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ
ἐνταῦτοι, καὶ πολλοὶ ἀνδρες φέρον καὶ ἀπλῶς ἐχούσιν, ἐτι τέ ὡς ἀπλῶς
σοὶ εἰσι, καὶ εὐδαίμων κεκαλῶτα πινύται, ὡς περ αἱ ἄλλαι, ὅτ' ἔφην.
ἀλλὰ τίνας αὐταὶ καλοῦνται; καὶ πρῶτη ἐπιστήμη ἔφη καλεῖται
ταῖς δὲ ἄλλαις ταύτησ' ἀνελφαί, ἀνελφεία, καὶ Δικαιοσύνη, καλοῦσα
γαδία, σφαιροσύνη, εὐταξία, ἐλευθερία, ἐγκράτεια, προσότῳ, καὶ κάλλι
σαι ἔφην ἔγωγε, ὡς γὰρ μεγάλη ἐλπίς, ἐσμὲν, ἐμὲ σκεῖτε ἔφη, καὶ
ἐμὲ περιποιήσεσθ' ὡς ἀκούετε, ἀλλὰ προσέειπε, ὡς μάλα ἰσχυρῶς
ἔγωγε, τοιγαροῦν ἔφη σκεῖσθε, ὅταν οὐκ παρὰ λαβῶσιν αὐτὸν αὐταὶ
πολλὴ ἀπάγουσιν, πρὸς πλὴν μητέρα ἔφη, οὐκ δὲ τίς ὅστις; εὐδαίμονια
ἔφη, ποία δὲ ὅστις αὐτῆς; ὅστις πλὴν ὅλῳ ἐκείνῳ πλὴν φέρουσιν ἐπὶ τῷ
ὑψηλῷ ἐκείνῳ, ὃ ὅστις ἀκρόπολιν ἦν περιβόλῳ πάντων; ἔφη, οὐκοῦν
ἐπὶ τῇ προπυλαίου γυνὴ καθεσκηῖται εὐδαίμων τίς καλεῖται ἐπὶ τῷ
νοῦ ὑψηλῷ κεκοσμημένῳ ἐλευθερία, καὶ ἀπειρέσιος, καὶ ἐσεφάνω
μυθῶν σεφάνῳ εὐαδῆς πᾶν καλῶς, ἐμφανῶς οὕτως ἔχον, αὐτὴ τοίνυν
ὅστις ἡ εὐδαίμονια ἔφη, ὅταν οὐκ ὡς τίς ποταρχήνται, τί ποιῇ, σε
φανοῦ αὐτὸν ἔφη τῇ εὐαδῇ Δυναμει ἡ εὐδαίμονια, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶ
σαι ἀρεταί, ὡς περ τοὺς νενικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας, καὶ ποιοῦς
ἀγῶνας νενικηκέναι αὐτὸς ἔφην ἔγωγε, τοὺς μεγίστους ἔφη, καὶ τὰς μέγιστας
θῆρας, ἃς πρότερον αὐτὸν κατέκτετε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίησε δουλομταῦ
τα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέβριψεν ἀφ' αὐτοῦ, καὶ κεκράτκεν ἑαυ
τοῦ, ὡς τε ἐκείνη καὶ τοῦτω δουλεύουσι, καὶ ἀπερὶ οὗτο ἔκείνους πρό
τερον, ποία λέγεται ταῦτα τὰ θῆρα; πᾶν γὰρ ἐπὶ οὐκ ἀκούσαι.
πρῶτον γὰρ ἔφη, πλὴν ἔγνωσιν, καὶ τὸν πλεόνον, ἢ οὐ δ' οὐκ εἰσὶ θῆρα ταῦ
τα εἶναι; καὶ πονηρὰ γὰρ ἔφην ἔγωγε, ἴτα πλὴν λυτῶν, καὶ γὰρ οὐκ ἀδύνατον,
καὶ πλὴν θύλας, γυρίαν, καὶ τὴν ἀκρόσιν, καὶ τὴν λοιπὴν ἀπάσαν κα
κίαν; πάντων τούτων κρατῇ, καὶ οὐ κρατῇται ὡς περ τοπρότερον, ὡ
καλῶν ἐργῶν ἔφην ἔγωγε, καὶ καλῶς νίκησιν, ἀλλ' ἐκείνο ἔτι μοι εἰπέ,
τίς ἡ Δυναμεις τῇ σεφάνῳ, ὡς ἔφη σεφανοῦς αὐτοῦ; εὐδαίμονικῳ ὡς
ανίσκε, ὃ γὰρ σεφανοῦς ταύτη, τῇ δυναμει εὐδαίμονον γίγνεται, καὶ μα
κάριστος, καὶ οὐκ ἔχον ἐτέροις τὰς ἐλπίδας, ὅτι εὐδαίμονια, ἀλλ' ὅτι
ἑαυτοῦ ὡς καλῶν ὅτι νίκημα λέγεται, ὅταν δὲ σεφανοῦς, τί ποιῇ, ἢ ποῖ
βελή; ἀγούσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ ἀρεταὶ πρὸς ὅτι τόπον ἐκεί
νον, ὃ δὲ ἡλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεί διατρέχοντάς.

scientiam, & ad alias virtutes. ad quas nam? non vides inqt
intra portam coetū mulier, q. bonae indolis videntur esse, et
bene institutae, et q. habitū incultū & simplicē hnt, et q. i
comptae sunt, et nō accurate ornatae vt aliae? video inquā.
sed quae hae appellantur? prima scientia inquit appellatur.
aliae autem huius sorores, fortitudo, et iusticia, probitas,
temperantia, modestia, liberalitas, continentia, mansuetudo.
O optiae inq. ego, q. in magna spe sum? Si intellexeritis inqt
et habitū acqretis cor, q. auditis. Sed attēdem? q. maxie inq.
ego. Igit inquit salui eritis. Cum igitur acceperint ipm hae,
quo abducunt? ad matrē inquit. haec aut q. nam est? fel. citas
inquit. Quae vero est haec? vides via illam ducentem in al
tum illud, quae est arx ambituum omnium? video. Igitur
in vestibulo mulier affans bonae cuiusdam indolis sedet in
throno alto, ornata libere, et inaccurate, et coronata
corona florida perpulchre? videtur sic habere. haec igitur
est felicitas inqt. cum igitur huc quis puerit, quid facit? cor
ronat ipsum inquit sua potentia felicitas, et aliae omnes
virtutes, sicut eos qui vicerunt maxima certamina. et quae
certamina vicit inq. ego? maxima inquit, et maximas feras,
q. prius ipsum absumebant, et affligebant, et faciebāt suū,
has omnes vicit et expulit a se et dominatus est sibi, quap
pter illae nunc huic seruiunt, quāadmodum ipsae illis pri.
Quas dicis feras? valde enim cupio audire. Primum inquit
ignorantiam et deceptionē, an non videntur tibi ferae hae
esse? et malae qdē inquā ego. Hinc dolorem et luctū et auar
ritiam et intemperantiam et reliquam omnem maliciam
oibus his dñatur et nō imperatur vt prius. O pulchra opa
inquā ego et pulcherrimam victoriā. Sed illud ēt mihi dic
q. potētia coronae q. inquis coronare ipsum, beatifica o ius
uenis. Nam coronatus hac potentia felix fit et beatus, et non
habet in aliis spes felicitatis, sed in se. quā pulchram victori
am dicis? Cum vero coronatus fuerit quid facit, vel quo va
dit? ducunt ipsum accipientes virtutes ad locum illum vnde
de venit prius, et ostendunt illi, qui illic versantur,

[illegible]

q̄ male & misere vluāt, & quonam modo piclitanē vltā, & errant & ducunt sicut ab inimicis. Aliqui qdē ab intēperātia, alitui a superbīa, alitui ab auaritia, alitui ab inani gloriā, alitui ab aliis malis, ex quibus non possunt soluere se a calamitatib⁹, q̄b⁹ deuicti fuerāt, vt salui sint, & pueniāt huc, sed perturbant per oēm vitam, hoc vero patiūtur, quia nō possūt, q̄ huc, viam inuenire. obliuī eī sunt qdā genio māsdatum. Recte mihi videris dicere, sed & hoc rursus dubito. quare ostendunt ei locum virtutes vnde venit prius: nō ex actē nouerat neq; sciebat igit aliquid eorū q̄ ibi, sed dubitabat, & ppter ignorantīā & errorem, quē ebiberat, q̄ nō sunt bona, putabat bona eē, & q̄ nō sunt mala, mala, idco & viuēbat male, vt alii illic cōmorantes, nunc autē assumpta scientia cōducibilium, ipseq; bene viuīt, & alios spectatur male viuēre. Cū igitur speculatus fuerit oīa, quid facit vel quo vadit? Quo voluerit inquit, vbiq; enim est ei securitas, sicut corycium antrum habitanti, & vbiq; quo accesserit in omnibus bene viuet cum omni securitate. suscipient enim ipsum libenter omnes, sicut medicum patientes. Nunquid igitur & illas fœminas, q̄s dicī bestiolas esse, nō etiam timet ne quid patiatur ab ipsis: nihil, non perturbabitur neq; a dolore, neq; a mœstitia, neq; ab intemperantia, neq; ab auaritia, neq; a paupertate, neq; ab alio malo villo, omnibus enim domiatur, & supra oīa ē prius ipsum mœstificātia, sicut a viperā morsu. Nam bestiolarē certe omnibus aliis malefacientes vsq; ad mortem, illos non mœstificant, q̄ habeant remedium ipsi hoc, & hūc nihil mœstificat quia habet remedium. Bene mihi videris dicere. Sed adhuc hoc mihi dic, qui sunt hi qui videntur illic a colle, p̄ficisci, & qui corō coronati sūt p̄ferunt lætitiā quādam, sed q̄ incoronati sūt hi quidē desperata re, & tibias & capita videntur attriti, tenentur. n. a mulieribus quibusdam! Qui coronati sunt, salui facti sunt a disciplina, & exultant assecuti ipsam, sed qui incoronati sunt, hi quidem quia desperarunt a disciplina redeunt male & misere affecti, hi vero interriti & profecti

[illegible]

profecti ad constantiam, rursus reflectunt, & errant vlt, sed mulieres post eos sequentes, quæ sunt hæc: tristitiæ inq, & dolores, & anxietates, & ignominia, & ignorantia. Omnia mala dicis eos sequi! ira per Iouem inquit sequunt. Cū igitur hi peruenerint ad prim ambitum ad voluptatem, & incontinentiam, non seipsos accusant, sed statim maledicunt, & de disciplina & de illuc accedentibus, q̄ calamitosi & miseri sunt, et infelices, qui vita quæ apud ipsos est relicta, male viuunt, et non fruuntur quæ apud ipsos sunt bonis. Quæ autem dicunt bona esse: luxuriam, et intemperantiam, vt dixit quispiã in summa, nam conuulsi pecudum more fruitionem maximorū bonorū existimant esse. sed aliæ mulieres illuc accedentes lætæq; et ridentes, quæ vocantur/opinio- nes inquit, et ductis ad disciplinam ingressis ad virtutes, redeunt, vt alios adducant, et annuntient q̄ felices iam facti sunt, quos olim adduxerant. Nunquid igitur inquam ego hæc intro ad virtutes ingrediuntur? inquit non, non licet, n. opinionem ingredi ad sciētiam, sed disciplinæ tradunt eos hinc cum disciplina accepit, retrocedunt hæc rursus alios adducturæ, sicut naues oneribus exoneratæ rursus redeunt, et aliis quibusdam implentur. hæc quidem bene mihi videtur inquam exposuisse. Sed illud nondum nobis declarasti. Quid iubet numen ingredientibus in vitam facere. Confidere inquit, quare et vos confidite. Omnia enī exponam, et nihil relinquam. bene dicis inq̄ ego. extensa igitur manu iterum, videte inq, mulierẽ illam q̄ videt cæca quædam esse, et in lapide rotundo insistere, quã et nuper vobis dixi q̄ fortuna vocat? videm? huic iubet inquit nō credere, et firmū nihil credere, neq; tutum habere quod ab ea acceperit quis. neq; vt p̄pria existimare. nihil, n. phibet hæc rursus auferre, et alii tradere. Sæpe enim hoc solet facere. et ob hanc igitur causam iubet ei munera paruipendenda esse, et neq; gaudere cū tradiderit, neq; tristiari cum abstulerit, et neq; vitupare se neq; laudare. nihil enim facit cum ratione, sed temere, et vt contingit omnia, vt prius vobis dixi. Ob hæc igitur numen

